



Simon Kangas Larsens prædiken 2. påskedag

Taler

Simon Kangas Larsen
Sognepræst

Dato

21. april 2025

Sted

Langenæs Kirke

Omstændigheder**Prædikentekster**

Apostlenes Gerninger kapitel 10, vers 34-41
Lukasevangeliet kapitel 24, vers 13-35

Salmer

Påskeblomst! hvad vil du her
Jesus, som iblandt os står
Håbet er levende
Frydeligt med jubelkor

- 1 Når hjertet brænder, er der virkeligt noget på spil!
Pulsen er høj, varmen stiger, kinderne blusser.
Kroppen reagerer.

- 5 Det er de store følelser, der får det til at ske: forelskelsen, forargelsen, frygten.
Når man møder en, der sætter sig spor – så kan hjertet brænde.

Eller hører noget, læser noget, ser noget.

Når der tales til alle sanser – hjerte og hjerne.

- 10 Så kan vi brænde – så kan vi blive tændt.

Hjertet kommer til at brænde i brystet på disciplene på vejen, i beretningen vi lige har læst.

For de møder Jesus Kristus – den opstandene –

- 15 og det sætter sig spor i dem!

Han møder dem og går med dem på vejen.

I deres samtale udlægger han begivenhederne og sætter ord på deres fortvivlelse,
og til sidst ved bordet bryder han brødet ved måltidet...

- 20 dét får dem til at brænde.

Hvad er vi vidner til her?

25 Man kunne fristes til at kalde det en vandre-historie!?

Altså en historie, hvor man tænker... det lyder godt nok lige en tak for utroligt...

Men – selvom de går og går, så er det IKKE en vandre-historie.

30 Det er derimod en vandrings-historie!

Og det er en ganske anden sag, for den ER sand.

Den ER sand, fordi vi går med Gud den dag i dag – vi gør det lige nu.

35 Nogen kalder nemlig beretningen om vandrings-historien til Emmaus, for verdens første kristne gudstjeneste.

Hvad er en gudstjeneste?

En definition kan være: Vi mødes om historierne om Jesus – vi mødes om dåben og nadveren. Vi mødes om Ordet og Sakramenterne.

Og skåret ind til benet er det det, der sker: Jesus kommer to mennesker i møde på vejen. Her udlægger han teksten for dem – og han bryder brødet og deler vinen.

45 Ordet og sakramentet.

Det ER gudstjeneste – ikke i et kirkerum med bænke, alter og musik - eller i en radio.

50 Men kirkerummet i beretningen er den støvede vej, der snor sig gennem landskabet fra Jerusalem til Emmaus.

Gudstjeneste er det!

55 Det er ovenikøbet opstandelsesdagen. Det er søndag.

I går – påskemorgen – hørte vi, at Jesus er gået i forvejen til Galilæa og vil møde disciplene og Peter der.

60 I dag er det stadig påske – og i dag er vi vidner til en vandringshistorie der er sand: Det sker, som det blev sagt af englen i graven: Jesus møder dem.

Disciplene ser ikke det er Jesus med det samme.

65 De møder et andet menneske, der ikke har hørt, hvad der er sket den seneste uge i Jerusalem med opstand, korsfæstelse og opstandelse.

Men den fremmede har indsigt og sætter i samtalen begivenhederne ind i et større perspektiv og gør det klart: Der er en mening!

70

Disciplene ser den bare ikke, selvom den – bogstaveligt talt – er lige for næsen af dem!

75 Når vi i dag mødes til gudstjeneste – her i Langenæskirken – i radioen – eller i hvilken som helst anden kirke - er det det samme der er på spil.

Her kan vi være forundrede.

Her kan vi være i samtale om tro og tvivl.

Hvad skal vi tro? Hvorfor?

80

Vi lytter til tekster af både profeterne, apostlene og hører evangelierne om Jesus – og vi forsøger at finde mønstre og meninger, som kan bære os i vores liv dag.

Eller sagt på en anden måde:

85 Hvad vil Jesus sige til dig og mig, som vi kan finde håb eller trøst eller retning i, når vores hjerter brænder?

Eller SÅ vores hjerter brænder?

At gå i kirke og til gudstjeneste er at åbne sig for muligheden.

90 At folde sine hænder i bøn, det samme.

At knæle ved alterbordet ligeså og spise det brudte brød og drikke den skænkede vin til ihukommelse. Til tilgivelse.

Til at møde den opstandene igen og igen.

95 De første kristne kaldte sig for Vejen!

Jesus siger det selv et sted:

”Jeg er vejen, sandheden og livet.”

Kirke og kristendom er i sit grundvæsen en bevægelse på vej, der rører os og

100 sætter os i gang.

Budskabet om Jesus, der er opstået fra de døde og nu vandrer med os på jorden igen, er en fortælling der SKAL deles.

105 Det er ikke en opdigtet vandrehistorie!

Det er sandhed!

Hvorfor?

110 Fordi det er det kærlighedsbudskab der forbinder os mennesker med hinanden og med Guds skaberværk.

Det er måden vi er i verden på!

115 Det er påske – ikke bare den første påskesøndag – men hver eneste gudstjenestesøndag siden da!

Opstandelsesbudskabet, Kærlighedsbudskabet er håb til os mennesker. Er håb til dig!

Et håb, vi alle behøver.

120 Et håb tiden i dag – tiden nu - kalder på!

De to disciple fik håbet tilbage, da Jesus mødte dem!

Det samme kan vi!

Det samme kan du når du møder Jesus!

125 Og læg mærke til en vigtig, håbefuldst detalje!

Jesus kommer disciplene i møde på en uventet måde.

Jesus kommer dem i møde i deres håbløshed.

Han kommer dem i møde i deres fortvivlelse og usikkerhed på, hvad der nu skulle ske.

130

Den samme håbløshed og fortvivlelse vi kan blive ramt af, når bekymringer, sorger og savn vokser sig store i os, og vi er i tvivl om tro – og håb.

135 Så er det vigtige budskab til os på denne 2. påskedag,

at håbet er ude af graven

at håbet er ude at vandre

at håbet er levende, lyslevende!

(omkvæd fra Marianne Søgaards salme ”Håbet er levende”, 2024)

Det er det håb, du kan leve dit liv på, når du bliver ramt af håbløshed, modløshed og bekymringer.

For Jesus kommer også til dig – det må og kan du tro!

145 Hvor møder vi Jesus – hvor, hvordan, møder du ham?

Det er der ikke et enkelt svar på!

Heldigvis!

150 Men det vigtigste er - uanset:

Jesus møder dig! Jesus kommer til dig!

Han viser sig for dig på vej til dit Emmaus – på forunderligste vis – for håbet er ude af graven og vandre!

Glædelig påske!

155

Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

160

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

2. påskedag, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

165

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/simon-kangas-larsens-praediken-2-paskedag>

170

175